

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.464 van 25 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar
minder-jarig kind, X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 3 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 januari 2008 houdende de weigering van de vestiging met bevel tot terugbrenging (bijlage 20) en houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 26 juli 2007 diende een minderjarige vreemdeling die verklaart de zoon te zijn van verzoekster, als bloedverwant in de nederdalende lijn van de echtgenote van een Belgisch onderdaan, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 17 augustus 2007 tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

1.3. Op 25 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel tot terugbrenging. Deze beslissing, die verzoekster op 6 maart 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 49/ 61 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door art. 45 § 3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging (...) geweigerd.

Aan de moeder van betrokkene wordt bevel gegeven betrokkene terug te brengen binnen 30 dagen.

Art 42 lid 3 van de wet van 15/12/1980.

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in neergaande lijn van de echtgenote:

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd. Aangezien betrokken vreemdeling zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen, is hij tevens niet in staat het bewijs van zijn gezinsbanden te leveren waardoor hij zou kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikel 4, 3, c van de richtlijn 68/360 bepaalt daarenboven dat voor de afgifte van een verblijfskaart aan een familielid van een EU-onderdaan de voorlegging van het document op vertoon waarvan hij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden. Een dergelijk document werd hoe dan ook niet aangebracht.

Artikel 2; artikel 41, alinea 2 en 42, alinea 1 van de wet 15.12.1980.

Artikels 43, 49 van het K.B. 8.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.6.1998. (...)"

Op 6 maart 2008 werd aan verzoekster tevens een bevel tot terugbrenging betekend. Dit bevel is gemotiveerd als volgt:

"(...) BEVEL TOT TERUGBRENGING

afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan (G. I.) (...) bevel gegeven de genaamde (K. R.) (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL : zie bijlage 20 (...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging.

2.1. Verzoekster verklaart te "opteren voor een kamer met drie Raadsleden". Dit verzoek is evenwel niet gemotiveerd en voldoet derhalve niet aan de eis gesteld in artikel 39/10, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het verzoek is om die reden niet ontvankelijk. Daarenboven heeft verzoekster verzuimd ter

terechtzinging enige opmerking ter zake te maken wanneer zij vaststelde dat de kamer was samengesteld op de gemeenrechtelijke wijze, bedoeld in artikel 39/10, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot vaststelling van de zaak voor een kamer met drie rechters wordt derhalve verworpen.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om tot “*de prodeo-procedure*” toegelaten te worden en op de vraag om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Verzoekster voert, in wat als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, een schending aan van de richtlijn 2004/38/EG en vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

Verzoekster betoogt dat bepalingen van artikel 2 van de Vreemdelingenwet in strijd zijn met de artikelen 1 tot 42 van de richtlijn 2004/38/EG en dat een beslissing die gegrond is op artikel 2 van de Vreemdelingenwet derhalve eveneens een schending uitmaakt van voormelde richtlijn. Zij licht toe dat er, gelet op artikel 5 van de richtlijn 2004/38/EG, geen beperkingen kunnen worden opgelegd en dat aldus geen paspoort of visum kan worden vereist. Verzoekster betoogt ook nog dat gelet op de richtlijn 2004/38/EG “*zelfs geen verzoek tot vestiging dient te worden ingediend, hetgeen betekent dat er geen beoordeling meer kan over een verzoek tot vestiging nu dit niet meer dient te worden ingediend*”, en dat “*ondermeer artikel 7 en 9 van de Europese richtlijn 2004/38 (...) verhinder(en) dat artikel 40 van de vreemdelingenwet en de overige bepalingen van deze wet worden toegepast*”. Zij wijst er in dit verband op dat de richtlijn 2004/38/EG tegen 30 april 2006 diende te zijn omgezet in de Belgische wetgeving en bijgevolg directe werking heeft.

De Raad benadrukt dat artikel 3, punt 1, van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Europese Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en geldt ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. Hieruit volgt dat de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing is op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op hun familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen in dat land vervoegen. De Raad stelt vast dat noch het kind dat stelt de zoon te zijn van verzoekster, noch de persoon in functie van wie dit kind de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. De vreemdeling waarvan verzoekster beweert dat hij haar zoon is en waarvan zij stelt dat hij de Armeense nationaliteit heeft, vraagt namelijk om zich te vestigen in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu.

Verzoekster kan zich bijgevolg niet dienstig op de bepalingen van deze richtlijn beroepen. Het gemeenschapsrecht is immers niet van toepassing op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie (H.v.J., Koua Poirrez, C-206/91, 16 december 1992 ; H.v.J., Carpenter, C-60/00, 11 juli 2002 en H.v.J., BRAX, C-459/99, 25 juli 2002).

Verder poneert verzoekster dat *“de voormelde richtlijn gelet op artikel 15 en artikel 31 de verplichting oplegt om zowel de wettigheid als de gegrondheid van elke maatregel tot verwijdering en dus ook de grondslag hiervan te onderzoeken. Dat de procedure thans enkel voorziet in een annulatieberoep zodat de wetgeving kennelijk niet voorziet in wat nochtans opgelegd is.”*

Hoger werd er reeds op gewezen dat verzoekster zich niet dienstig op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG kan beroepen aangezien het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie. Daarnaast moet er nog gewezen worden op het feit dat de artikelen 15 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG reeds zijn omgezet in het Belgische recht, zodat verzoekster zich hoe dan ook niet meer rechtstreeks op de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 bevestigd dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoet aan de vereisten van artikel 13 EVRM en gesteld dat uit de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet blijkt dat *“daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet.”* Uit dit arrest blijkt dehalve dat de omzetting van de artikelen 15 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster ook niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek haar eigen belangen en die van haar zoon zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij *“volle rechtsmacht”*.

Op het verzoek om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen: *“Of de vreemdelingenwet ondermeer de artikelen 2, 10, 10bis, 10ter, 11, 12, 12bis 13, 14, 15, 16, 17,18, 40, 41, 41bis, 42, 43, 44bis, 45 van de vreemdelingenwet de Europese richtlijn 2004/38 schendt, door vereisten op te leggen daar waar het in te stellen beroep evenzeer luidens de bestreden beslissing zelve geen beroep ten gronde kan zijn en want een annulatieberoep, dat ook hieromtrent de prejudiciële vraag dient gesteld te worden (...),”* dient niet te worden ingegaan. Niet alleen is het antwoord op deze vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk om uitspraak te doen, bovendien is de Raad, gelet op artikel 234, derde lid, van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

Waar verzoekster nog stelt dat het betekende bevel om het grondgebied te verlaten - waarmee vermoedelijk het aan verzoekster gerichte bevel tot terugbrenging wordt bedoeld - geen wettelijke basis heeft, kan de Raad slechts verwijzen naar de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die voorzien in de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan een vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Op grond van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8, oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), waarnaar in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, dient dit bevel om het grondgebied te verlaten ingeval van een minderjarige vreemdeling te worden vervangen door een bevel tot terugbrenging. Verzoekster betwist niet dat het kind waarvan zij beweert dat het haar zoon is niet beschikt over een paspoort met visum zodat toepassing kon gemaakt worden van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.2. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan worden beschouwd betoogt verzoekster dat indien de richtlijn 2004/38/EG in casu niet kan worden toegepast dit een schending uitmaakt van het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, gelet op het feit dat een Belg en zijn familieleden zich niet kunnen beroepen op de bepalingen opgenomen in de richtlijn 2004/38/EG bij gebreke aan een intracommunautair aspect terwijl iedere andere onderdaan van de Europese Gemeenschappen en zijn familieleden zich wel kunnen beroepen op voormelde richtlijn. Verzoekster meent dat het ingevoerde criterium *“kennelijk inpertinent”* is en niet in een *“natuurlijk verband staat met het nagestreefde doel”* en dat *“ter zake de artikelen 10 en 11 (...) van de G.W., het artikel 6 van het E.V.R.M., het artikel 13 juncto 14 van het E.V.R.M., de preambule van het E.V.R.M., het artikel 3 van het eerste protocol bij het E.V.R.M., het artikel 14 van het B.U.P.O., artikel 2 juncto 25 en 26 B.U.P.O., kunnen ingeroepen worden.”*

Verzoekster laat na op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten waarin de schending van het artikel 6 van het EVRM, het artikel 13 juncto 14 van het EVRM, de preambule van het EVRM, het artikel 3 van het Eerste Protocol bij het EVRM, het artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag) en het artikel 2 juncto 25 en 26 van het BuPo-Verdrag bestaat, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebreke aan een noodzakelijke en duidelijke toelichting, als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Verder wijst de Raad er op dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk behandeld werden (R.v.St., nr. 128.878, 5 maart 2004; R.v.St., nr. 166.369, 5 januari 2007). Verzoekster laat na dit te doen. Verzoekster vergelijkt immers de situatie van een verwant van een EU-onderdaan die wenst gebruik te maken van een recht op vrij verkeer met de situatie van een verwant van een Belg die wenst te genieten van een recht op gezinshereniging. De Raad wijst er ten overvloede op dat niet kan ingezien worden hoe een verschil in behandeling in materies waar de Europese Unie en de individuele lidstaten over eigen bevoegdheden beschikken en dus een eigen beleid kunnen voeren, zou kunnen aanleiding geven tot de vaststelling van enige vorm van discriminatie (ter vergelijking: Grondwettelijk Hof, nr. 33/91, 14 november 1991).

Verzoekster maakt met haar theoretische beschouwingen geen schending van de bepalingen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aannemelijk. Verzoekster toont evenmin enige schending aan van het door haar aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gekoppelde artikel 191 van de Grondwet.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3. In een derde onderdeel van het middel poogt verzoekster aan te tonen dat de bestreden beslissingen de artikelen 8 en 14 van het EVRM schenden. Verzoekster stelt dat artikel 8 van het EVRM het privéleven beschermt alsook *“het recht (...) op het ontwikkelen en behouden van relaties met andere menselijke wezens, met name ook op affectief vlak op het vlak van de ontwikkeling van zijn eigen persoonlijkheid”*. Verzoekster voert aan dat de band tussen kinderen, moeder en stiefvader kennelijk onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, dat artikel 8 van het EVRM een directe werking heeft *“zodat het behoort een definitief verblijfstatuut aan verzoeker te geven”* en dat dit artikel zeker en vast kan worden ingeroepen gelet op de proportionaliteitsvereiste.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er dient te worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Het artikel 2 en de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet hebben bovendien juist tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Verzoekster laat na aan te tonen dat de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een inmenging, laat staan een niet-toegelaten inmenging, in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. De vreemdeling waarvan verzoekster beweert dat hij haar zoon is werd immers nooit toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Door de bestreden beslissingen wordt hem bijgevolg geen verblijfsrecht ontnomen. De bestreden beslissingen ontnemen deze persoon evenmin de mogelijkheid om, in de toekomst, tot een verblijf toegelaten te worden. Hij dient hierbij evenwel de regels die vervat zijn in de Belgische verblijfsreglementering te respecteren. Het feit dat het kind waarvan verzoekster beweert de moeder te zijn zich reeds op onwettige wijze op het Belgisch grondgebied bevindt en het gegeven dat dit kind in gebreke blijft te voldoen aan de expliciete vraag van het bestuur om een paspoort met visum over te leggen, toont een gebrek aan respect voor de Belgische wetgeving en een grove nalatigheid aan vanwege verzoekster en de persoon voor wie zij optreedt, doch laat niet toe te besluiten tot een inmenging in het gezinsleven (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985). Uit artikel 8 van het EVRM kan trouwens geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Aan de persoon die aangeeft de zoon te zijn van verzoekster wordt geen vestigingsrecht geweigerd op basis van zijn geslacht, ras, kleur, taal, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status. Er wordt slechts vastgesteld dat hij niet beschikt over een paspoort met visum waardoor hij niet op legale wijze in het Rijk verblijft en tevens niet het bewijs kan leveren van zijn identiteit en dus ook niet van zijn band met verzoekster. Verzoekster kan daarom niet gevolgd worden waar zij lijkt te willen aanvoeren dat verweerder bij de toepassing van artikel 8 van het EVRM discrimineert op basis van nationale afkomst en dat hierdoor artikel 14 van het EVRM geschonden is. Elke vreemdeling die van een recht op gezinshereniging wenst te genieten - dus ook de vreemdeling die verwant is met een burger van de Europese Unie - dient immers, overeenkomstig de Vreemdelingenwet, zijn band met de persoon in functie van wie de aanvraag tot gezinshereniging wordt gedaan te bewijzen.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoekster voert in een tweede middel aan dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd in rechte en in feite. Zij voert verder de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 17 van het BuPo-verdrag en van het Internationaal Verdrag over de Rechten van het Kind, opgemaakt te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.2.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van het middel geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht waarmee zij lijkt te willen aangeven dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden zijn.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002; R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002; R.v.St., nr. 144.471, 17 mei 2005). Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers vastgesteld dat de vreemdeling die beweert de zoon van verzoekster te zijn in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, zodat hij tevens niet in staat is het bewijs te leveren van zijn identiteit, zijn nationaliteit en zijn gezinsbanden, en derhalve niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in neergaande lijn van de echtgenote van een Belg. In de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoekster, onder verwijzing naar de motieven vervat in de eerste bestreden beslissing, het bevel gegeven het kind waarvan zij beweert dat het haar zoon is terug te brengen naar de plaats van waar dit kind gekomen is. Verder wordt tevens melding gemaakt van de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen. De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.2. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissingen zelf reeds de nationaliteit en identiteit van haar zoon aangeven gelet op het feit dat in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat haar zoon een onderdaan is van Armenië en een bevel tot terugbrenging geeft aan de moeder. Verzoekster wijst er verder op dat de identiteit van haar zoon ook blijkt uit de neergelegde geboorteakte. Zij stelt verder dat de gezinsbanden er zijn, gelet op haar huwelijk en het feit dat zij, haar zoon en haar man reeds geruime tijd samenleven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, voorziet in een vestigingsrecht voor bloedverwanten in de nederdalende lijn van de echtgenote van een Belg beneden eenentwintig jaar. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dient bijgevolg een dubbele controle door te voeren. Hij dient de afstammingsband te verifiëren en hij moet nagaan of de vreemdeling die zich op het vestigingsrecht beroept voldoet aan de leeftijdsvereiste. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde dat de persoon die beweert de zoon te zijn van verzoekster niet in staat is het bewijs te leveren van zijn identiteit, zijn nationaliteit en zijn gezinsbanden en derhalve niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in neergaande lijn van de echtgenote.

De Raad wijst er op dat artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing bij het nemen van de bestreden beslissingen, luidt als volgt:

“De echtgenoot en zijn familieleden bedoeld in artikel 40, die niet de nationaliteit bezitten van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen, moeten houder zijn van het document dat krachtens artikel 2 vereist is.”

Artikel 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Er dient te worden vastgesteld dat, zoals blijkt uit het administratief dossier, het kind waarvan verzoekster stelt dat het haar zoon is op het ogenblik van de aanvraag tot vestiging niet over een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel beschikte. Bij de aanvraag tot vestiging werd verzoekster verzocht om binnen een termijn van vijf maanden en ten laatste op 25 december 2007 het nationaal paspoort van het kind en een gelegaliseerde toelating tot inschrijving in België van de vader van het kind neer te leggen. Bij beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 augustus 2008 werd de beslissing inzake de aanvraag tot vestiging uitgesteld voor bijkomend onderzoek en werd betrokkene opnieuw verzocht een nationaal paspoort voor te leggen en een *“gelegaliseerde toestemming van de biologische vader/ vonnis van de rechtbank/ overlijdensakte van de biologische vader/ attest van onvindbaarheid”*. Uit het administratief dossier blijkt dat, ondanks dit uitdrukkelijk verzoek, de gevraagde stukken niet overgemaakt werden. Verzoekster betwist deze vaststellingen overigens niet.

Indien de juiste identiteit van het kind niet kan worden bepaald kan ook niet worden vastgesteld of de voorgelegde geboorteakte betrekking heeft op het kind dat van deze akte

gebruik wil maken. Het feit dat een vreemdeling in een bepaald gezin verblijft, toont evenmin aan dat deze vreemdeling verwant is met een van de gezinsleden.

Uit het feit dat de loutere beweringen van verzoekster inzake haar relatie met het kind en de identiteit en nationaliteit van dit kind in de bestreden beslissingen opgenomen zijn, kan voorts niet afgeleid worden dat deze gegevens ook vaststaan of bewezen zijn.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 154.954, 14 februari 2006).

De Raad stelt vast dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissingen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Verzoekster maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3. Verzoekster voert in wat als een derde onderdeel van het middel kan worden beschouwd een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het artikel 17 van het BuPo-Verdrag.

Verzoekster betoogt dat *“de moeder en stiefvader geen enkele band noch overlevings-mogelijkheden noch enige huisvesting hebben in Armenië. Dat de kinderen reeds van zeer jonge leeftijd in België verblijven en geen enkel onderwijs hebben gevolgd in Armenië. Dat de vader van de kinderen spoorloos is. Dat de kinderen onmogelijk in Armenië kunnen worden opgevangen gelet op adequate huisvesting, scholing mogelijkheid tot inkomsten verwerven.”* Verzoekster herhaalt vervolgens deels haar uiteenzetting uit het eerste middel aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en verwijst verder nog naar rechtspraak van de Raad van State om te benadrukken dat de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten evenredig is met het doel. Zij meent dat er sprake is van een disproportionele inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de opnieuw aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. In zoverre verzoekster nog rechtspraak aanhaalt over de toepassing van artikel 8 van het EVRM in het kader van samenhangende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat verzoekster nalaat te duiden waarom deze aangehaalde rechtspraak toepassing kan vinden in het kader van een vestigingsaanvraag. De Raad benadrukt dat er in casu geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven (cfr. EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985) - nu verzoekster zich niet kan beroepen op een door haar georganiseerde onwettige situatie - en er bijgevolg ook geen evenredigheidstoetsing diende doorgevoerd te worden, laat staan dat deze zou moeten blijken uit de bestreden beslissingen.

Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM is aangetoond, kan evenmin een schending van het gelijkaardige artikel 17 van het BuPo-verdrag worden vastgesteld.

Artikel 3 van het EVRM voorziet verder dat niemand mag onderworpen worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De Raad wijst er hierbij op dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

artikel 3 van het EVRM enkel in uitzonderlijke omstandigheden kan worden ingeroepen, namelijk wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn waaruit kan worden afgeleid dat er een ernstig en reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, Soering v. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989). De Raad stelt vast dat verzoekster nergens concrete, op de persoonlijke situatie betrokken feiten aanhaalt tot staving van de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM. De verplichting om zich kortstondig naar het land van herkomst te begeven om de nodige stukken te verzamelen om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen kan, zelfs indien dit met bepaalde ongemakken gepaard gaat, niet beschouwd worden als voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Waar verzoekster verder nog stelt dat ter zake artikel 6 van het EVRM geldt, wijst de Raad er op dat dit artikel enkel van toepassing is op jurisdictionele procedures en dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben (R.v.St., nr.112.629, 20 november 2002).

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.4. Waar verzoekster in een vierde onderdeel van het middel de schending aanvoert van de artikelen 2, 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden gesteld dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (R.v.St, nr. 60.069, 11 juni 1996; R.v.St., nr. 76.554, 21 oktober 1998; R.v.St., nr. 97.206, 28 juni 2001). Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat het Kinderrechtenverdrag hoe dan ook geen vrijbrief vormt om niet aan de voorwaarden van de verblijfswetgeving te voldoen (R.v.St., nr. 152.209, 5 december 2005).

Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juli tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.